

Baráti Molnár Lóránt

Ha vagy...

Feleségemnek, Lévai Wimmer Mária
költőnek

Ha vagy nekem , igazi társam vagy;
Szőke szépségem, Riám, hitvesem, -
- Halálon túl is tart e szerelem,
Mert Te vagy: a hűség és a jóság;

Szíved immár csak érettem dobban,
Én asszonyom, úrnőm, én mindenem, -
- Gyönyörű tested és lelked enyém,
Mohó férfi-vágyak nézik csípőd,

Hullámozó tomporod kéz-ringását;
Mint madár, úsznál vizek felett,
Mint ég és tenger; kéklő, szép szemed...

Lépsz, és ring melleid telt halma,
Miként két szép, hófehér alma;
Ha öllek, a csodát ölelem!

Győr, 2004. március 17.

Magyari Barna
versei

Komp a valóságon

közkedvelt adás a szerelem
flört-antennát állítanak többen
mondj hány csatornás a szíved s a
vers mindent fog-e éden szögben

az ábrándok állványairól
egészen jól látszik a melled
bőröd bársonyával rakódik
a pillanat varázsod ellep

vágyamban a kalauz nem kérdi
anyaegyed menet vagy tért
opuszomban csupán az biztos
te vagy a nő és én a férfi

lebeg a való mint egy folyó
álmunkért hol jön hol nem a komp
most idillhez oszt lapot a lét
s kettőnk közül vajon ki a tromf

Csók infúzió

betűtablettáktól gyógyul lelkem - csók
helyett nyáladból infúzió kapok
mondj illúzióm mennyi vízben oldjam
hogya a pohárból kiússzon alakod

amikor túl foghíjas a boldogság
a csönd egy poézis-protézist nyújt át
agyamban erősödik a csámcsogás
az ábránd lerágja rólad a ruhát

de végül minden a helyére kerül
balra a hév jobbra egy antik véglet
nagy rendezés ez - gyönyörű asszonnyá
összetolja sejtjeidet az élet

Ajtócsapkodás

a múlt repedtre bámult
íves emlék-boltozat
könnyen mállunk ha időnk
fogai közt ropogtat

nő a nő s nő a férfi
a mindenség kertje ez
ahol peronoszpórát
az agy nedve permetez

ha üzlet minden mennyit
ér az ember - kérdezem
s komor nyomor hangszínnel
válaszol a végtelen

sérült jövőképünknek
vajon ki ad egy mankót
itt ahol huzatkor is
hiány csapja az ajtót

A gyönyör gyolcsai

ha fekete és túl erős a lét
lelked a rideg pultos felé int
majd forró fájdalomban elkeversz
egy hazát egy asszonyt egy szaharint

már egymásra hullt a múlt - körötte
csönd-köcsögökben alvad az emlék
tudatodba a valóság gyakran
betör - fejedben két szemed a lék

esténként lelkedre ég a magány
de valahogy kihúzod hajnalig
s közben ábrándozva testedre kötsz
néhány szép nőt - a gyönyör gyolcsait

Sárközy Vendel Gergely

Ketrecbe zárva

Igaz történet

Skizofrén vagyok?

Ha a jókedvünk forgószele kavargat fölötünk, dallal párosítjuk, de hogyha bú hajtja le a fejünket, dallal támasztjuk föl ajkunkat. Tiltott vallásos óda, ének. Vagy nincs is tiltva, csak magunktól tiltjuk el önként, gyávaságból, borzadás miatt, félve valamitől. Hatalomtól, vagy mitől?!

Vagy mint hajdan a nagyszarvú négy lábú, amely mondta: bú - az a nyakát a járomba önként, már megszokásból helyezte be.

Vagy piacra dobjuk a megmaradt utolsó darabka morzsánkat? És mi magunk repdesünk a piacon, mint kellemetlen rovarok: gyümölcsről-gyümölcsre, piacról-piacra a saját gyümölcsseinken, ha egyáltalán ez is a miénk még!

Vagy csak én vagyok skizofrén? És nem-sókára értem is sikít a mentő, ha befogadnak...

A safőr mellett majd tolmács fog - alantaskodva - ülni. Aztán a gumiszobában rám hagyják (bízzák) hogyan táncoljak: úgy twistelek, ahogy kedvem tartja. Copfba fonhatom a hajam - sej-haj - ha tudom. Talán már tény: kimerítően balga vagyok, mert ököri önkéntességgel eldobom magamtól dalomat?

- Kedves, szép énekemet!

S már a saját kertemben, saját rózsáim között céltalanul, eszeveszetten futkározva tépdeselem a saját tüskés rózsabokraimra. Ereimet már megcsapolták a hegyes tüskék; a kezemen vércseppek serkennek ki s csepegnek "honi" földemre. Számból artikulátlan hangok orkánszerűen bömböl-

nek:

- Én vagyok az Országos Különbejárattú Fősert-és(z) ! Röviden: OKIFÉSz!

- És kiabálom: itt az ÉSz! ...

- És ordítom: én vagyok a Vörösbolgóg!

- Sziréna. Jönnek...

- Igen, értem jönnek...

- Eggyel többen lesznek (leszünk) bent.

Már érzem is, hogy itt vannak. Hogyne érezném. Tesznek be a kocsiba, de nem hordágyon, hanem elkapják a galléromat és betoloncolnak a kocsiba. Erre csak az a magyarázat, hogy ez a "való világ", nem az amit a TV-ben mutatnak. Amikor megérkeztünk az ember bezárására alkalmas "nyúlketrechez", belöttek eme lakosztályba.

Az egyik röhögött, a másik azt mondta, hogy "itt a helyed, te hülye!" Én erre azt mondtam, hogy te vagy a hülye. Ő erre azt mondta: hallo! Ez nem is annyira bolond. Én erre azt mondtam: Te vagy a "Bolond ez"! Különb is relatív, hogy melyikünk milyen volt: Őnékik én voltam abnormális, nekem meg ők. Ők kívül voltak s engem kalitkába tettek. De ennek a fordítottja, hogy - én is, ők is - külön voltunk. Szerintem foglalkozási ártalomban szenvednek, tehát ők a hülyék.

Miként az a METRÓ-legény, aki az öregembert grabancánál fogva dobta ki, hiszen szép szóval is kiment volna a METRÓ-ból. De, hogy milyen bátrak voltak! Hisz öten még hátvédtként kísérték. Tehát hatan mentek egy öregemberre. Hát nem relatív, hogy ki a skizofrén? De ide fontos az is, hogy kinék "tisztá" a keze és a lelkiismerete...

Néznek a ketrecembe, szemlélnék engem. Az egyik azt mondja: én hülye vagyok, ne filozofáljak annyit, hisz ezért kerültem ide. De annyi fölfogása nincs, hogy nem én filozofálok, hanem az Élet...

- Én csak olyan vagyok, mint a telefonvezeték, rajtam mennek keresztül a mindennapi élet információi az emberekhez.

- Hát ez olyan nagy boldogság?

- Lehet, hogy az információk hülyeségek, de nem én vagyok a hülyeség, mert "én csak egy telefonvezeték vagyok".

- Mentő szirénázást hallok.

- Már megint hoznak valakit. Mernék fogadni, hogy a sofőr mellett "tolmács" ül, illetve a "tolmács" mellett sofőr ül, ez is relatív. De kérdés, hogy a TOLMÁCS még meddig kocsizik? Aztán mehet gyalog, amerre lát!

(Ketreceknél ácsorognak többen. Azt mondja az egyik látogató, hogy hallucinálok: 1944-ben történt Pesterzsébeten, hogy egy különleges fajtához tartozó sas-madarak - valami LIBERTÓK vagy LIBRÁTÓK - szőnyeget hoztak ajándékba, úgy tíz óra tájban. Aztán Pesterzsébetre terítették az "ajándékot", de az embereknek olyan melege lett alatta, hogy négyszázan az utcára feküdtek... Azok már többé nem kértek kenyeret! Aztán Tiszabездédre vittek ajándékot. Egy kis játékmennyasszony volt, a gyerekeknek szánták. Reggel volt és egy kis gyerek magához ölelte. Szeretből szárnyakat adott a kis vőlegénynek, s ő fölszállt a fa tetejére. Részletekben szedték le az ágakról.

Felsőegreskátán a legelőre játékbabákat dobáltak le. Én akkor nyolc éves voltam. Nem tudom, mivel érdemeltem ki az ilyen drága ajándékot? ... Esetleg úgy, mint a többi arravaló kislány és kisfiú!?

Ezeket az ajándékokat a lenyugvó Nap irányából küldték.)

A fenti írásban a szerző az 1944-ben történtek 60. évfordulójára is emlékezik.

Katona Brigitta
versei

Üvegdarab

Mikor bántanak
meztelen vagyok. Nincs bőröm, testem
csak csupasz, reszkető lelkem
mint üvegdarab
s ha összetörnek:
belőlem semmi sem marad.

A kereszten...

Nem a külvilág szegezett a keresztre...
nincs bennem remény, megváltás
csak tudom:
harmadnapon is ugyanaz a halál.

Minden kínok közül

Szeretet - sosem volt a szemében
csak gyűlölet...
- most pedig semmi sem.
S ez a legrosszabb
minden kínok közül

Születés

Halk, fehér homlokra hintem
a föld rögeinek suttoágását.
Érzem hogyan pattan meg egy rügy,
pedig csak szarvasok jönnek pihenni hozzám,
mert nem haltak meg...
égő, születő tüzet húznak maguk után.

Bíró László
versei

Szörmentes jövőkép

szorongás-szűnyogok nőnek
életünk vizei fölött
rajtam a stressz csípei
mérgező vörös körök

nincsen háj a harmónián
az örömek csontja zörög
naponta könnyen megbújok
a csend lidércei mögött

az élesre kifent álom
riasztó nagy borotva él
s lelkem újabb sebek helyett
egy szörmentes jövőt remél

Sorsleltár

számon kérve amit megéltem
ma a jelen leltároz rajtam
sötétben is emberként kellett
fényleni bár én nem akartam

néha várom hogy az életfa
versgyümölcsöt teremjen nekem
máskor aktivizálom magam
hiány-hengertől mozdul lelkem

nem tudom sorsom teljes hangszer
vagy csupán egy parányi ütő
szívkamráim legfelső polcán egy
titokzatos konzerv a jövő

A világgal nem beszélek

monoton itt minden évek
óta ugyanaz az ábra
ábrándjaim a valóság
már unottan dobja hátra

soha senkit nem érdeklí
szénát kapok vagy kenyeret
az élőlény darab-darab
ember vagy állat egyremegy

a világgal nem beszélek
de a semmi gyakran köszön
olykor lehet boldogság is
a végtelen örök közöny

Üres a tér

mióta az ember testén
már nincsen erős szőr-bilincs
néhány gazdasági kulccsal
nyílik minden fontos kilincs

sok a kapzsi de van aki
az érzelemtől elterül
bárhogy élek csak a szív van
... csak a szív van ott legbelül

üres a tér a fény a lét
s ha a kultúra néptelen
a csendek ütéseitől
könnyen sérül az értelem

Németh Erzsébet
versei

Az álom

Tekinteted mélytűzű lepkéi
szívem virágára szálltak -
a lelkem lombja lilára vált,
lebeg fölötte lágy ragyogás.
Halvány emlékek lámpája ég:
álmom viola-suhanás,
csokorba kötött csillagok
hervadnak fölöttem.

Ez maradt

Füzérré fűztem hitem,
és ajándékként elviszem...
Előlről már nem kezdhetem,
se énekem, se életem,
folytatni még valameddig:
ennyi maradt meg énneknek.

Olyan távoli minden.
Csak a fájdalom van közel.
Úsznak a házak, emberek, erdők...
s egy jeges kar magához ölel.

Ne kérdezd

Ne kérdezd: honnan jöttem?
Ne kérdezd: ki vagyok?
Engedj magadhoz, mint égi fényt,
lélegezz be, mint földi illatot...
S karjaid keresztjére feszülök,
pipacs-ajkadba mélyesztve fogam.

T. Ágoston László

Öcsi bácsi

(A példakép)

Esteledett, amikor Berendék haza-
érkeztek. Délben kellett elhagyniuk az
üdülőt. Igaz, a takarítónő már tizenegy
órákor ott toporgott a szobájuk előtt, de
Berend úr tizenkettőig bérelte a helyi-
séget, így aztán éberem figyelte az órát,
nehogy egy perccel is megrövidítsék.
Végtére is a szerződés az szerződés, és
az üzleti életben rendnek kell lennie.
Ő sem fizethet ezer helyett kilencszázki-
lencvenkilenc forint adót.

Amikor a rádióban meghallotta a déli
harangszót, megfogta a bőröndöket,
lecipelte a parkolóban álló kocsijához,
berakta a csomagtartóba, gondosan
bezárta, bekapcsolta a riasztó beren-
dezést, aztán így szólt a feleségéhez:

- Elvileg este hatig még itt maradhat a
kocsi, tehát elmegyünk ebédelni, fürdünk
egy utolsót a Balatonban, aztán úgy négy
óra körül indulunk haza. Remélem hét
közben nincs túl nagy forgalom az
autópályán, két-két és fél óra alatt
Pesten lehetünk. És még így is nyertek
rajtunk két egész órát. Egyetértesz
velem, drágám?

- Hát persze, Lajoskám - helyeselt az asz-
szony. - Hadd élvezzék ki a gyerekek ezt
a csodálatos napsütést. Jövő nyárig úgy
se jövünk ide.

Úgy is lett, ahogy a családfő által elren-
deltetett. Bőségesen megebédelték a Tó-
terasz kerthelységben. A mama szokás
szerint elmondta két nevetlen
csemetéjének, hogy első osztályú étterem-
ben nem illik egy immár tízéves nagyfiú-

nak az orrát piszkálnia, s egy nyolcéves kisasszony se kalimpáljon a lábával a szék alatt. Ha hajdan ő, meg az Öcsi bácsi így viselkedtek volna az asztalnál, a nagypapa bizonyosan a sarokba állította volna őket.

Öcsi bácsi neve hallatára a két gyerek összenézett, és elfintorodott. Mert hogy Öcsi bácsi volt a családi minta, akit szívből utáltak. Igaz, rövid életük során nem túl sokat találkoztak vele, mert Öcsi bácsi rendkívül elfoglalt ember volt. Üzletember. Nem tudni, milyen üzletágban utazott, de az biztos, hogy nagyon sikeresen. Kaptak tőle képeslapot Kaliforniából, meg Izraelből, később Ausztráliából, meg Japánból is. Lalika pontosan tudta, merre járt, mert a képeslapokról ő áztatta le a bélyegeket, és gondosan berakta a gyűjteményébe. Két éve történhetett vele valami, mert azóta egyetlen bélyeget se küldött. Akkortájt járhatott náluk is utoljára. Bizonyítvány osztás körül lehetett ez a látogatás, mert abban az évben véletlenül becsúszott egy négyes fenyegetismeretből. Az apja veréssel fenyegette, meg azzal, hogy nem mehet velük a Balatonra nyaralni. Az anyja természetesen megint Öcsi bácsival példálózott. Bezzeg az Öcsi bácsinak soha sem volt egyetlen négyes osztályzata sem. Kitűnően végezte az általános iskolát, dicsérettel érettségizett, és az egyetemen is mindig évfolyamelső volt.

Meg buzi - gondolta magában Lajoska, aki akkortájt hallotta először ezt a szót. Nem tudta, mit jelent, de biztosan nagyon csúnya lehet, mert a nagyobb fiúk is mindig ezt mondták, ha sértegetni akarták egymást. Aztán többnyire össze is verekedtek miatta. Hát akkor az Öcsi

bácsi is egy rohadt buzi.

Szóval akkor volt náluk Öcsi bácsi utoljára. A mamának virágcsokrot hozott, neki egy bélyegsort, a Boginak meg valami nyivákolós babát. A mama megmutatta neki Lajoska szégyenletes bizonyítványát, de Öcsi bácsi csak futólag pillantott bele. Gratulált hozzá, hogy csak így tovább, kisöreg, aztán a papával elvonultak a dolgozószobába valami üzleti tárgyalásra. A mama ekkor valami csúnyát mondott, de olyan halkan, hogy egyikük se értette, aztán elejtett egy tányért. A két gyereknek gyorsan le kellett feküdnie, még a tévét se nézhették, pedig a Bogi akkor még nem is kapott bizonyítványt. Mondta is, hogy nem igazság, hogy neki a Lajoska miatt kell büntiben lennie. Már majdnem elaludtak, amikor a nappaliból a papa kiabálása hallatszott. Azt mondta, hogy hagyja őt békén az Öcsi bácsi, mert ő nem hülye, hogy ilyen kétes buliba beleugorjon. Neki van két neveletlen gyermeke, nem ér rá évekig a sitten rohadni. A mama sírt, az Öcsi bácsi meg azt mondta, hogy "akkor le vagy szarva, te simlis!..." A végét nem értette, mert valaki becsapta az ajtót. Még az üveg is kitört belőle.

Az M 7-esen valóban nem volt nagy forgalom, a BMW gyorsan falta a kilométereket. Még arra is maradt idejük, hogy Siófokon megálljanak egy üdítő fagylaltra. Rájuk is fért a pihenő, mert még hat óra tájban is harmincöt fokot mutatott a hőmérő.

- Rég volt már ilyen szép és nyugodt nyaralásunk - állapította meg Berend úr.

- A két hét alatt végig sütött a nap, és minden úgy alakult, ahogy elterveztük. Remélem, a holnapi versenytárgyaláson

se hagy cserben a szerencsém.

- Úgy legyen! - bólintott rá a felesége, és az arcára cuppantott egy hitvesi pusztit.

- De azért most már igyekezzünk, Lajoskám, mert mire átdöcögünk a városon, lassacskán lemegy a nap. Tudod, még az ingedet is ki kell vasalnom, meg kicsomagolni, a gyerekek ruháját rendbe szedni...

Szürkült az ég alja, amikor a ligeti villa előtt Berend úr kikapcsolta a motort. Miközben kiszállt kaput nyitni, átkiabált a szomszédban fürdőnadrágban sétálgató Pálincás úrnak.

- Itthon is olyan dög meleg volt, Botond?

- No hallod, fürdőgatyában is majd elolvad az ember. Ti legalább bebújhattatok a Balatonba...

- Bele is bújtunk, ne félj! Itthon mi újság? Minden rendben?

- Rendben, csak... Én nem tudom, mi a fene volt itt az éjjel, ez a két hülye kutya majd szétrágta a kerítést. Kétszer is fölkeltem, körülnéztem, de nem láttam semmit. Lehet, hogy megint ezek a hajléktalanok kóborolnak erre. Beszéltem a kapitányságra, hogy figyeljenek már egy kicsit erre a környékre is. Egyszer-kétszer végigfurikázik a járőr, aztán annyi. Végére is ezen a soron több adót fizetünk, mint a fél kerület...

A villa olyan volt, mint egy katlan. Ahogy kinyitották az előszoba ajtaját, szinte dőlt belőle a forráság. Berend úr szerint legalább hatvan fokos volt bent a levegő. Azonnal ki is tártak minden ajtót, ablakot, de a kereszthuzat se hozott igazi enyhülést.

- Emlékszem, egyszer gyerekkoromban volt ilyen - mondta az asszony. - Mi is éppen a Balatonon nyaraltunk, aztán ha-

zafelé jövet... Lajoska, ne dobáld szét a ruháidat, mert!...

- Tudom, anyu az Öcsi bácsi soha nem csinált ilyet...

- Hát nem is! És nem is beszélt vissza a szüleinek. A nagyapád akkora pofont adott volna neki...

- Mint egy ház. És a fogát is minden este megmosta.

- Vége! Majd holnap folytatjátok a vitát, ha nem leszek itthon - dörrent Berend úr hangja, és beledobta magát a hatalmas bőr fotelba. - Ma este még át kell nézmem a versenytárgyalás aktáit. Vacsora, fürdés, aztán ágyba mindenki!

Így is történt, de a forráság miatt nem tudtak elaludni. Először a kis Boglárka csoszogott be a hitvesi szobába, mondván, hogy fél a nyitott ablak mellett, meséljen neki valamit az anyu. Aztán meg Lajoska osont be, mert ha a Boginak szabad, akkor neki miért nem?

Jóval elmúlt már éjfél, mire mindkét gyerek elaludt. Óvatosan, ölben vitték át őket a szobáikba, nehogy fölébredjenek. Berend úr nagyokat ásítva ballagott viszsza, miközben a fejét csóválva dűnnyögte, hogy neki reggel nyolcra a versenytárgyalásra kipihenten, tiszta fejjel kell megérkeznie. Gyorsan odacuppantott egyet neje homlokára, az oldalára fordult, s alig telt bele néhány perc, békésen szunyókált.

Az asszonynak azonban se versenytárgyalásra nem kellett mennie másnap, se egyéb halaszthatatlan elfoglaltsága nem volt, így aztán megpróbált némi simogatással, apró gügyögésekkel életet verni férjürába. A kísérlet eredménye mindössze néhány apró nyögés, ú..., meg "aludj drágám!" volt. Megsértődött hát, és

ő is elfordult a másik oldalára, megfogadván magában, hogy legközelebb könnyöröghet neki ez a mormota...

Már éppen elszenderedett volna, amikor léptek zaja riasztotta föl álmából. "Talán a gyerek" villant át az agyán. Ösztönös mozdulattal felhajtotta a takarót, hogy maga mellé engedje, s álmos hangon megkérdezte:

- Te vagy az, Lajoskám?

- Nem - válaszolt egy mély bariton, s a tulajdonosa egy hatalmas hátizsákkal és két szatyorral átvonult a szobán, majd kilépett az ablakon.

Talán föl se ébredt volna, ha nem recscsen akkorát az ablak előtt álló dohányzóasztal, amint föllépett rá az a férfi. Aztán a párkányra, és kihuppant a kerti virágágyásba. A rózsák közé eshetett, mert jókorát káromkodott. Az asszony fölült az ágyban, megdörzsölte a szemét, aztán rázogatni kezdte a férje vállát.

- Ébredj, te álomszuszek! Betörő jár a házban!

Berend úr azonban csak morgott valamit a fogai között, és aludt tovább. Erre jól oldalba taszította, majd átgázolt rajta, és az ablakhoz rohanva elkiáltotta magát:

- Segítség, betörő! Értesítsék a rendőrséget!

Aztán kiugrott az ablakon és fel-alá rohangált a kertben a betörőt keresve. Eszébe se jutott, hogy netán valami baja eshet. A szomszédok is felriadtak a kiabálásra, s rohantak felé. Pontosabban össze-vissza rohangáltak, elemlámpával világítottak egymás arcába, szemébe. Néhány perc múlva szirénázva, villogva megérkezett a rendőrautó is. Ekkor vette észre, hogy ott hátul, a kerítés mellett, a fagyalbokrok között megmozdul valami.

A kutyák is arra felé vicsorogtak. Oda-rohant, rávetette magát, és teljes erőből elkezdte püfölni. A sötétben nem láthatta ki az. Nem is érdekelte. Csak ütött, kar-molt, szitkozódott, ahogy a száján kifért. Hamarosan odaért a két rendőr is. A biztonság kedvéért rásóztak néhányat a gumibottal a betörő fejére, aztán a hasára fordították, hátra csavarták a kezét és megbilincseltek.

- No, lássuk a pofádat, te rohadék! - mondta az egyik, és az arcába világított.

- Nicsak, ezt hajkurásszuk már két hete - mondta a másik. -Épp ideje, hogy kalitkába kerüljön. Köszönjük a segítséget, asszonyom! - Az asszony meg csak állt ott a kert végében, a fagyalbokrok között egyetlen szál bugyiban és melltartóban, s majdnem elájult, amikor meglátta a betörő arcát. Megkapaszkodott a rendőr vállában, s akadozó nyelvvvel csak annyit tudott kinyögni: "Öcsike..."

Kovács S. Pál

Ajánlás

Mindenkinek kinek még kedves az ének

Valahol messze puszták mélyén
a délibábos Kiskunságon...
lobogó pásztortüzek mellett
dalok születtek hajdanában.

Legendát szöttek, mesét fontak,
gyöngyöket szórt a nép költészete.
Szedjük össze a vénülő múltból,
és féltve őrizzük meg őket.

Kéri Balázs

Töredékek I.

Hol a tüzet találom,
ott halok meg én.
Ott halok meg,
A világ peremén.

Álmodik a szél,
Tűzbe vet az éj,
Vizet dob a földre,
Elmosott örökre
Mindent, ami szép.

Lopott múltam,
Homályos, sekély,
Pocsolya, tán
Bokámig sem ér...

Töredékek II.

Mi vagyunk azok,
Mi hívtunk téged,
Mi leszünk a fagyok,
Mi leszünk a fények.

Elviszünk innen
Távoli tájra,
Elhagyunk téged,
Nem ismert világba.

Egyedül kell élned,
Nem segíthet senki,
Vissza sose térhetsz,
Nem hagyunk keresni.

Töredékek III.

Lábaim előtt az út pora,
Indulnék, de nincs hova.
Itt ragadtam végleg,
Lehet, hogy ennyi a lényeg?

Értem, amit a fülembé súgysz,
Még sincs, ami ide visszahúz.
Szerelmed hiába mar belém,
Kezed hiába nyúl felém...

Szántó Ilona
versei

Itt vagyok

Itt vagyok, s csak hallgatók.
Sorsom összepofozott...
Itt vagyok és hallgatók.
Álmodom, hogy álmodok.

Bandinak

Nagy utazó lettél
Keresel álmokat.
Szemed gyönyörködik
Lelked üres marad.

Nélküled

Csak csend és sötét
Hova lett a fény? ...
Csak sötét és csend:
Fájnak az ünnepek.

Pilinszky János

A költészet dicsősége

A költészet egyedülálló dicsősége, hogy senki költő még meg nem gazdagodott belőle. A színjátszás, a zeneszerzés, a regényírás, a festészet már sokakat tett gazdaggá - a kereskedésről vagy hasonlókról nem is beszélve -, de a költészet még soha senkit.

A verseket nem lehet megfizetni, vallják a költők, s valóban, a költészetet éppúgy nem lehet se megfizetni, se megvásárolni, akár magát a szegénységet. (Bár az is igaz, hogy idáig még egyikre se mutatkozott komoly kínálat.)

Isteni rokonság fűzi egybe a szegénységet és a költészetet. A költészet szépségétől mi sem áll távolabb, mint a luxus tündöklése. A költészet, az igazi szépség: lemondás a teljesség kedvéért. A luxus viszont: birtokolni akarja a birtokolhatatlant, bekeríteni az oszthatatlant. De ilyen szépség nincsen. A luxusban nem az oszthatatlan szépség kápráztat el, hanem a könnyűség, az, hogy a luxus nem kötelez semmire.

Nem így a szépség! Nincs költészet állandó és alapvető lemondás nélkül.

A költők szegénysége nem is egyéb, mint mesterségük hiteljele.

A közénk született Isten bölcsőjénél minden bizonnyal ott volt a költészet is. Úgy is, mint szegénység és úgy is, mint a teremtet világ oszthatatlan jelenléte, véghetetlen szépsége, megvásárolhatatlan fényessége. Mivel a kettő egy.

Minden művészet közül - még a külső technikájában is -, ezért lehet a költészet a legeszköztelenebb. Szelet papír meg

egy darabka ceruza kell hozzá, vagy az se. Elég a pusztá belefeledkezés a mindenségbe, a teljességbe.

Akkor megjelenik a szépség, és ott van az Isten, s az égi rendek is: melengetőn a szelíd barmok, s térden állva a pásztorok és a háromkirályok.

Persze - önhibájukból vagy azon kívül - a költők időnként elveszítik szegénységükből a teljességet. De még ilyenkor is megőrzik szegénységüket. Ilyenkor úgy tűnik, hogy csak szegények maradtak, az igazi szegénység gazdagsága, páratlan gazdagsága, teljessége nélkül. Ez az állapot csaknem olyan, mintha egy költő meggazdagodott volna. Majdnem és mintha. De az már megint a költők és a költészet dicsősége, hogy a költők ilyenkor is, csak szegényen és a teljesség vigasza nélkül is, nem akarják lerombolni ezt a minthát és majdnemet, hanem úgy élnek vele, mint végvári vitézek az utolsó vizesárokkal, bástyafallal. Tudják, hogy egyedül így menthetik át - a mindenséget.

BÍRÓ IDA

SZERELLEM

**ÉDESÜLT NÉZÉSEK,
ZAJT FAKASZTÓ AJKAK,
LEMÉLYÜLT PILLÁKKAL
TAVAKAT TAKARNAK.**

Rubint Ágnes

Ha kérem

Fáj az élet,
bántóan megérint.
Fáj a könny,
némán pereg le arcomon.

Hív a dal,
csalódottan nézek.
Hív a halál
csendben, remegve kérem.

Könnyező szavak

Félelmek zsarolnak.
Szívemben az őszi pangás
eltorzult fájdalom csupán.

Hiába nyögök az éjben.
Könnyes a szemem s szavam,
csendben dalolok, de álmom megzavar.

Németh Dezső

Kikelet

*iramlás széltől
lángos fűrtjeid
lobognak*

*üszkösödő este
kezem vázájában
inged jázminá nyílik*

*meztelen a hold:
nagy aranyemlő
ajkam tulipánján
ingedből kibukó melled*

Kondor Jenő

Tavaszi

**Hajad porzós szárnyait
fűrösztli árva darázs**

Kezemben hóvirág-erek

**Futnak a habok:
alattuk fekete göröngyök**

**Földnek szorításai:
ráncain**

**Fehérség
bujkál szememben:
- harangkondulás**

Bayer Béla

Május

Cseresznye hintázza
virághabos terhét,
vibrál a délután.
Méhdöngés váltja meg
meddő szerelmét
sombokrok aranyán.
Csírák ölébe igézi melegét
hajlik a fény,
pihegő földszag ernyed
a buckák bűvöletén.
Tömődik zsenge zöld,
ömlik sárga, fehér,
meghajszott tulipán
kelyhéből csepeg a vér.
Sudarat újító ritmus
pirosat fröccsenő dalok
lázal pecsétet ihletők,
vérbő májusok.

Baráti Molnár Lóránt
Magyarországi töredék,
anno 2004

...tavaly kánikulás volt a harmadik évezredeleji második nyár itt a Kárpát-medencében ki tudja milyen lesz az elkövetkező gabonát érlelő évszak talán "lesz még szőlő lesz még lágy kenyér" valamint kívánhatunk még egymásnak "bort bűzát békességet" és lesznek újra tillárom haj, álmagyar/kodó/ (ünnepi beszédek az Úr 2003. évében Szent István Napján) azért eljött íme ez a nyár is időszámításunk szerint kettőezer és három nyara az Úrban mert "lássátok feleim" azért valamiképpen megértük ezt is mongol török habsburgi hitleri német tovaris sztálin hrucsov brezsnyev gorbacsovi peresztrojka /továbbá, rákosipajtás és puha kádárjánosi diktatúra után/ csak átveszködtünk ugye a harmadik évezredbe és vagyunk és megmaradtunk és netán leszünk mégis magyarnak ha olykor "számkivetve" is és lesz még talán néhány bolond poéta aki naponta tót-ágast áll a versek cirkuszi porondján de rímmutatványait csak páran tapsolják meg nem is ez a fő gond kérem csak az a baj hogy mindig drágább a tej a hús a kenyér a kilónként három forintos kopejkás "nagy október" de messze van már a pávák is ott maradtak a /vár/megye-ház/ak/on

fényes szelek sem fújnak már kegyetlenek már a szelek bizonyos attila gyerek ady bandi és abдай miklós fiú is csak nézne bámulna száját tátva mert semmit sem értenének sírnának vagy

hallgatnának de attila káromkodna hadonászva öklét rázva ...
 azért mégis "Isten áldd meg!"
 azért mégis "Itt élned, s halnod..."
 csakazértis "Hazádnak rendületlenül..."
 /Ugye, oké, Kölcsey és Vörösmarty úr. ...?/

Baráti Molnár Lóránt

Tiszta lélek

A Hold sápadtan ébredezett,
 Felhő úszott át sarló-arcán,
 Ült szárszói fák redves ágán,
 Akár egy társtalan ékezet,

Mely verseidre hullt oly árván,
 Ragyogott, mint szent képzelet, -
 Ha nagy szenvedéllyel érkezett;
 Hittel hittél a semmi ág /y/án...

Álmaid magyar éjszakákon
 Úgy kísértetek, mint dacos fények.
 Versekben éltél, te halálon

Átcikkanó, hatalmas élet!
 (Ha élnél, Ige égne szádon;
 Küzdj és remélj, óh tiszta lélek!)

Balatonszárszó, 1994. április 11-én;
 József Attila születésnapján,
 a Magyar Költészet napján.

Kulimár János

Párizs

/ Déja Vu /

Ma Párizsba visszatértem!
Ülök a Montparnesse szívében
az "orgonás" kisvendéglő teraszán,
arcon csókol a szent tavasz,
s úgy hiszem, itt egyszer Manet köszönt rám!

Az Emlékezés Lángja ég;
kísért a Concord téri fantom,
hallom, ahogy a vérpadról visszaszól
Robespierre-nek Danton,
Szédült idők, őrült világ,
az alkony, mint mérges kígyó
a fáradt nappal testébe mart,
s a bűn és hívságok városára
cinkosan kacsint a Szajna part.
Egy szőke fénysugár a hanyatló napból;
kétezer éves kelta emlék
ring a nagy folyó szürke vizén.
Párizs bölcsője ott "hánykódik,
de el nem sülyed..." -
őrzi Picasso, Ady és Verlaine.

Hat hosszú százada méri a végtelent
a "szép ámulások szent
városá"-nak szíve; Notre Dame.
Itt parázslott fel a császári jel
egy apró diktátor kemény homlokán.

Szédült idők, őrült világ:
egykor a Vogézek terén adott
randevút egymásnak a főúri társaság,
s ez az a hely, ahol Henrik királyon
nem segített semmi imádság!
De ma is meghatódom
századok kőbe rejtett pillanatain;
itt alkotott Victor Hugó és
gyászolta férjét Medici Katalin.

A Louvre terén naponta együtt jár
a jelen és a sírba szállt múlt.
Itt vert egykor tanyát a nagy Caesar, s
a Saint-Germain harangja itt kondult.
Gyász, sirhalom, keresztes hadjárat
és hallom, ahogy az utolsó Napóleon itt
nevet...
A Nagy Galériában Mona Lisa, Tizián,-
s a téren egy anyóka galambot etet.

A periféria himnusza

Az egymásra dobált
napok mocskából
úgy bukkansz fel,
mint aranyjelvény
az olcsó szérián.
Ha tüzes nyilakkal
bélelt ágyadból
új napra ébredsz
a periférián!

Fenn és lenn
másképpen kél a nap,
más az íze a csóknak.
Paloták süppedő szőnyegén
s a díszes ágyak vánkosán
nem az a gond lesz úrrá,
mint ami fagyos éjeken
a kerti padok
vándorán.

Fenn és lenn
másképpen kél a nap,
más az íze a csóknak.
Sorsod mások kezében,
s lelked háborgó taván
borulni kezd a csónak.

De bízz a jókban,
s ha hallod, hogy szól a dal,
nem maradsz magadra
utópisztikus vágyaiddal.

És akkor majd fenn és
lenn ugyanúgy kél a nap,
hasonló lesz az íze a csóknak.
Míg a szemünk ellát,
a végtelen mezőkön uralma
lészen majd a jóknak!
S ha valaki kérdez a perifériákról,
vállat vonsz ; mi is az?...
beszéljünk inkább másról.

De addig még fenn és
lenn másképpen kél a nap,
más az íze a csóknak.
Sorsod mások kezében,
s lelkedben csak két
vékonyka húron peng a dal.
De bízz a jókban,
s talán nem maradsz magadra
utópisztikus vágyaiddal!

Kovács István József

MAGASZTOS PERCEK

HA MEGSZÓLALNAK BENT
A LÉLEK CSENGETTYŰI,
PUSZTAKOLOMP HANGJA,
HARANGZÚGÁSSÁ VÁLIK.

MEGZENDÜL MAJD AZ ÉG IS,
S FÉNNYEL KORONÁZIK.
HOZSÁNNA NÉKED KÖLTÉSZET!
ÉS ÉN MAGASZTOS PERCEK
DIADALÁT ÉRZEM ÁT:
JÖNNEK... JÖNNEK A VERSEK.

Kovács István József
versei

Vigaszom szellődalokkal

Az ifjúság, férfikor elszaladt,
hatvan év már mögöttem megmaradt.
Néha, néha megtörnek a fények,
mégis jönnek új és új remények.

Zsongó tavaszok, forró dús nyarak,
borongó őszyk télre váltanak.
Fehér telekben jó letisztulás
szellődalokkal pislogó parázs.

Félévszázadnyi emlék-szunnyadás,
varázslat nékem, verssé változás.
Amíg élek így telnek napjaim,
porszem életem... lámpás-fényeim.

Most új - szellődalokra ébredek,
és élhetek még újult életet.
Lesz néhány tavasz, nyár, őszy, tél... talán?
Felmelengethet fény és napsugár.

Hogy hatvan évem immár elszaladt,
Igaz!... De hitem fénye megmaradt.
Az árnyékkal és fénnel életem,
mind-mind versvirágokba ültetem.

Utak és vágányok

Utcák, utak, vasutak,
Mind behálóznak
Ezernyi szállal.
Mint pókháló
Várost, országot, világot.

Mind, mind elvezetnek valahová...
- vagy sehová?
Vannak zsákutcák is,
És tévutak, útvesztők,
vannak még vakvágányok.

Sárközi Árpád
versei

A készlet adott

Légy hű mindhalálig!
Hirdeti a vallásos ige.
Lennék én hű halálomig,
De kihez? Kikhez? A készlet adott:
Az árulókhoz vagy elárultakhoz?
Hűségem zsebében matatok.
Keresem a gyűrűnyi aranyat.
Hasztalan.
Ökölbe rándul kezem.
Kutatok mélyebben!
Mégis! Én vagyok hű halálomig
Bartókhoz,
József Attilához.
Radnóti-val is megyek az élvonalban,
Csillagszórókat dobálva
Hátunk mögé.

Felcserek operálnak

Magamtól kaptam rá a zsíros kenyérre,
bár ez nem 3, 60-as kenyér,
ugyanis unom a csúszóshéjú banánt.
Születésem-halálom zárójelétől félek.
Tetszhalott lettem, de tudok róla.
Felcserek suttognak köröttem -
Beleegyezésem nélkül operálnak.
Műtőasztalon hideg fény alatt
agyat, szívet cserélnek bennem?!
Pontosan ismerem a donorok kilétét,
de a nekem fölkinált szervek,
a fehérjéink különbözősége miatt,
kilöködnek belőlem! ...

Lelkes Miklós

Vízparti út

Szitakötőn nagy bronzszem égett.
Arany víz ragyogott,
de távolabb már fák temették
tegnapba a napot.

Tegnapba, súlyos kőkoporsó
mélyébe, ámde még
itt aranydús álmát ragyogta
víz, béke, messzeség.

Álltam, láttam mindkét világba:
fénylett a van, s a volt
készülőben hegyekre, vágyra
sötéten ráhajolt.

Szitakötő bronzszeme égett,
s rájöttem: minden ég
életet játszó fényidőben,
de legbelül sötét.

A van: voltak, halottak hátán,
s belül minden halott,
a templomok is kőkoporsók,
súlyos-hallgatagok.

Nagygyorsan sötét lett a víz is,
sötéten hallgatag,
s fent egy csillag tűnődött: volt-e
arany víz-pillanat...

Nagy L. Éva
versei

Három gyöngyszem

Gyöngyszemekből fűzött élet,
minden gyöngyszem jelent évet.
Van közöttük oly ragyogó,
egy-egy szeme halványuló.

Három gyöngyszem, óh hogy ragyog,
ezektől én boldog vagyok.
Ők jelentik az életet,
nem számlálok már éveket.

Három gyöngyszem, három lélek,
életek és szép remények.
Kisleányom égi fénnel,
dacol Ő a sötétséggel.

Unokáim a csillagok,
csillagfényük nékem ragyog.
Most amikor számot vetek,
Jóistennel perlekedek:

Gyöngyszemekből mért csak három
ragyogja be a világom?
Erre Ő csak annyit felel:
Légy elégedett ennyivel!

Ifjúságom kékmadara

Álmaimban ismét arra jártam,
Hol születtem és szoptatott anyám.
Fájó emlék muzsikál a csendben,
Tárt karokkal nem várnak ma már.

Gyermekkorom fájó szép regénye,
Onnan indult, s majdan véget ér.
Ifjúságom édes kékmadara,
Eltévedt az égnek tengerén.

Égi jóslat

Előlopakodott a fényes telihold,
A gyászoló felhők mögül.
Mint messiást a vének,
Csillagok ülik körül.

Haloványan vibrál a fény,
A gyászoló magas égen.
Csillagok hallgatnak,
Hold mesél... mi volt régen.

Az ózonlyuk ma tátong,
A földgolyó is vérzik.
Jó a katasztrófa,
Az emberek nem érzik!

És jövődölést hirdet:
Majd sírni fog a tenger,
Fény tündöklése megtörik,
És elpusztul az ember.

Majd belé remeg a föld,
Nyílnak a dongák széjjel.
Feszül az élet-abroncs,
És szétporlad a fénnel.

Hold vonaglik, haldoklik,
És eltűnik az éjben.
Meghalt ő ma érettünk,
Helyettünk, szégyenében.

Kovács S. Pál

Álmomban Naxosz szigetén jártam

Borszínű tenger mossa a partot,
Naxosz felé suhan a gályám,
vitorlám duzzad, röpít előre
tarajos, vad hullámok hátán.

Kalandok várnak, csalfa szirének
csábdala hív, perzsel a mámor,
varázsnyílát a szívembe lőtte,
s megsebzett vele íjas Ámor.

Közel a part már látom a berket,
hol tündérek csapata táncol,
hétágú sípján vén faun játszik...
idilli kép, magához láncol.

Csendbe kötök ki, lopva osonva
mögéjük csal hevülő vágyam,
s a kandi szellő mellém szegődik
és megoldja fátylukat lágyan.

Testük titkát feltárja ledéren,
mily káprázat ez, csodás álom!
Keresem köztük Afroditémet,
de sajna sehol se találom.

Túl a csalitban babérfák árnyán
hűsöl kedvesem rózságyon.
Andrea ő, az én Afroditém,
karomat feléje kitárom.

Öleljük egymást vad szerelemmel,
dionüszoszi ez a mámor...
álmomban Naxosz szigetén jártam,
hol megsebzett az íjas Ámor.

Felébredtem, s rádöbbenek, szegény
szívem még mindig hogyan sajog,
álom volt mindez, álom volt csupán
vén bolond, mégis boldog vagyok.

Kecskemét, 2003. 01. 11.

Lévai Wimmer Mária

Szonett-üzenet József Attilának

Ha élnél, Attila és látnád
Hogyan tobzódna ordas-eszmék,
Kószálna társtalan csend-esték, -
Tán mindenhol mocskot találnál...

Kiröhögik már a verseket,
Vannak, kik gúnnyal mondják neved,
Holnap gyalázzák költészeted
A versfaragó rím-gyárosok...!

"Költőcske Mihályok" kora ez!
Csak fűzfapoéták kellene, -
Hajbókoló, hízelgő "versek"...!

Ki olvas ma igaz, hű verset?!
Reklámvers! - Igen! Azt keresik!
/Újra vonat zúzná életed...?/

/Balatonszárszó, 1999. április 11-én,a
Költészet Napján /

A régi kert

Győr-szentiváni szőlőhegyen
virágok lobogtak kertünkben;
Apám fákat metszett tavasz tájt,
- barack, meggyfafaágot, virágzót.

Hozott haza mindig anyámnak,
és a gyümölcs-virágok tavaszt
varázsoltak ; emlékszem ma is
a régi szentiváni kertre.

A régi házra, hol felnőttem
Emlékek dobbannak szívemben
Régi házról, régi tavaszról.

Tavasz után nyár jön, majd ősz
Aztán a tél, hideg dermedés...
/Gyermekkorom, máig bennem élsz...!/

Lelkes Miklós

Az a tavasz...

Madárhangok ragyogtak
fehér sziromhavon.
Az a tavasz milyen volt?
Szép volt, nagyon.

Futott a fű a réten,
s nyúllábú szél vele
sietett messzi kékbe.
Ó, ég-mese!

Akkor igazban hittünk,
remény vitte a Szót,
bátor, tiszta magasban
fellobogót.

Álltak kíváncsi gombák
árnyék-háló alatt,
s játszott pillangófénnyel
manócskahad.

Tavasz, Csillaggal ékes,
szívek volt-otthona!
Mindenki megtagadhat, -
én nem, soha!

**A BÁCS-KISKUN MEGYEI KÖLTŐK
ÉS ÍRÓK IRODALMI LAPJA**

A JELEN-LÉT
várja írók és költők alkotásait!
Alapító főszerkesztő:
VÖRÖS JÓZSEF
6000 Kecskemét, Lóverseny u. 23.
Tel: 76/475-068

Rudnai Gábor
versei

Melpomenéhez

- Dr. Dályai Margit latintanárnő emlékének -

Ércnél, fércnél vagy élcnél maradóbb?
Ki így, ki úgy, tagadja vagy sem,
halhatatlanságra vágyik, az utókorhoz
vagy éppen hozzád, Múzsza, fohászkodik.
Félsznél maradóbb diktatúrában,
érvnél maradóbb esztétikában.
Mi áll örökké? Rómában a Capitolium,
Pétervárott Sándor cár emlékoszlopa.
És Budapesten? Hányatott életűek a szobrok,
leöntik, ledöntik, beöntik őket.
Múzeum = múzsáknak szentelt liget.
Madarakkal társalkodom:
köszönyegével, pannon piacon átrepülőkkal -
kezdődjék új reneszánsz!
Régészet, római kőtár.
S jóval előbb: latinóra a Városligetben,
fűvészkertben, közel a "Fuit" sírkőhöz
és, persze, az István Gimnáziumhoz.
"Ép testben ép lélek":
Ókori diskurzus tavaszi fáradtság ellen.
Mindent tudtak a görögök, rómaiak!
amit meg nem, azt nem is érdemes tudni.

Császárfibula

/Gepida királyi kincs. Magyar Nemzeti Múzeum, régészet/

Mint a poraiból megéledett fönix,
gepida dicsőség tükre ez az ónix.
Ruhaszárnny madarát elvarázsoló dísz,
azt mondja a nőnek: Jöttél, láttál, hódíts!

Lehet-e Bizánccal békés szimbiózis?
Hány dühödt támadás a halálos dózis?
Titkold a félelmet, ha arcot redőz is!
Párás lett a tükröd, véres a folyóvíz.

Németh Erzsébet

Rügyfakadás

**Mellem holdudvarában
sikong a fény,
mámoros bimbók
nyújtóznak harmatosan
lángoló férfivágy felé.**

**A *Lant* Irodalmi Folyóirat éves
előfizetési díja egy évre: 1500,-Ft.**

**A *Lant* Irodalmi Klub
tagsági díja egy évre: 500,-Ft.**

**Ez magába foglalja műveik
gondozását és közlését.**

**Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.**

kis LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

**Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet**

Szerkesztőség címe:

Németh Dezső

Lant

1211 Budapest

Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196

Telefon/Fax: 277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

ISSN 0865-8633

Lelkes Miklós

Látszat-szabadság

Ó, a látszat-szabadság
mennyi rabságnál rosszabb!
Börtönöd tág, de hályog
tükrén az ablakoknak.

Kívül és belül vakság.
Kívül-belül süketség.
Fejed felett a Holdat
árulják kapzsi esték.

A Látszat szól: - Beszélj csak!
Igazat fürdöss fényben!
Ám minden igazszóló
csupán csak falnak mégyen.

Ha mondd is: hiába.
Felőrod égi égre,
s rád dől festett mennyország
pokolgúny nevetése.

Ez a látszat-szabadság
mennyi rabságnál rosszabb,
még ha olykor aranylánc
jut is kezes raboknak,

s ha mulattat is olykor
bankok, bankók bolondja,
s perdül bohócpirosan
tányérba pettyes gomba!

Az Igazság, mi nem kell
most másnak, nekem drága:
minden Látszat-szabadság
csak az Ördög hazája,

az inge tűz a lelken,
az öröme is szégyen,
s a Látszaton túllátók
hazátlan messzeségben.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!